Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

10 декември 2025 година*

„Търговска политика — Защита срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна — Ограничителни мерки на Съединените американски щати срещу Ислямска република Иран —Вторични санкции, които възпрепятстват физическите или юридическите лица от Съюза да поддържат търговски отношения с предприятията, засегнати от тези мерки —Забрана за спазване на такова законодателство — Член 5, втора алинея от Регламент (ЕО) № 2271/96 — Решение на Комисията за даване на разрешение на юридическо лице от Съюза да спазва това законодателство — Уведомяване на предприятието, засегнато от ограничителните мерки на третата страна — Обратно действие — Отчитане на дейностите на предприятието, които са изключени от приложното поле на мерките“

По дело T-518/23,

Middle East Bank, Munich Branch, установено в Мюнхен (Германия), представлявано от C. Franz и N. Bornemann, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от M. Kellerbauer и L. Puccio,

ответник,

подпомагана от

Clearstream Banking AG, установено в Ешборн (Германия), представлявано от C. Schmitt и T. Bastian, адвокати,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се по време на разискванията от: S. Papasavvas, председател, A. Marcoulli (докладчик), J. Schwarcz, W. Valasidis и L. Spangsberg Grønfeldt, съдии,

секретар: S. Jund, администратор,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството, по-конкретно:

– изявлението при встъпване на встъпилата страна, подадено в секретариата на Общия съд на 22 март 2024 г.,

– изявлението за изменение на жалбата, подадено в секретариата на Общия съд на 22 октомври 2024 г., и становищата на Комисията и на встъпилата страна, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 20 ноември и 16 декември 2024 г.,

– процесуално-организационното действие от 9 декември 2024 г. и отговора на Комисията, подаден в секретариата на Общия съд на 20 декември 2024 г.,

– новите основания, подадени в секретариата на Общия съд на 27 януари 2025 г., и писмените становища на Комисията и на встъпилата страна, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 18 февруари и 21 февруари 2025 г.,

– решението на председателя на втори разширен състав да не приложи към преписката изявлението за изменение на жалбата, подадено в секретариата на Общия съд на 2 юни 2025 г.,

предвид изложеното в съдебното заседание от 10 юни 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Middle East Bank, Munich Branch, иска отмяната на Решение за изпълнение C(2023) 2963 final на Комисията от 27 април 2023 г., с което на встъпилата страна, Clearstream Banking AG, е издадено разрешение на основание член 5, втора алинея от Регламент (ЕО) № 2271/96 на Съвета от 22 ноември 1996 година относно защитата срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна, и действията, предприети на основание това законодателство или произтичащи от него (ОВ L 309, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 75) (наричано по-нататък „първото обжалвано решение“), както и на Решение за изпълнение C(2024) 4478 final на Комисията от 24 юни 2024 г., с което на встъпилата страна е издадено ново разрешение на основание на същата разпоредба, по отношение на някои ценни книжа и средства, които тя пази или съхранява (наричано по-нататък „второто обжалвано решение“).

Обстоятелства по спора и факти, настъпили след подаването на жалбата

2 На 8 май 2018 г. президентът на Съединените американски щати обявява решението си да оттегли страната си от Споразумението за ядрената програма на Иран, подписано във Виена (Австрия) на 14 юли 2015 г., и да възстанови санкциите срещу Ислямска република Иран, които са били вдигнати въз основа на това споразумение. Тези санкции забраняват по-конкретно на лица, които попадат под юрисдикцията на Съединените американски щати (първични санкции), и на лица извън юрисдикцията на Съединените американски щати (вторични санкции), като например физически или юридически лица от Европейския съюз,

да поддържат търговски отношения с лицата, включени в „списък на специално посочените граждани и блокираните лица“ (Specially Designated Nationals and Blocked Persons List) (наричан по-нататък „списъкът SDN“), изготвен от Office of Foreign Assets Control (OFAC) (Служба за контрол на чуждестранните активи (OFAC), Съединени щати).

Относно жалбоподателя, встъпилата страна и техните взаимоотношения

3 Жалбоподателят е германският клон на иранската банка Middle East Bank (MEB). През 2019 г. въз основа на договор за съхранение, сключен с друга германска банка, жалбоподателят придобива облигации.

4 MEB е включена в списъка SDN от ноември 2018 г., що се отнася до първичните санкции, и от 8 октомври 2020 г., що се отнася до вторичните санкции.

5 Встъпилата страна е германско дружество. То извършва сделки с ценни книжа, съхраняване на ценни книжа и управление на национални и чуждестранни ценни книжа. То е единствената оторизирана банка — депозитар на ценни книжа, в Германия.

6 Ето защо встъпилата страна съхранява ценните книжа на жалбоподателя.

7 Тъй като встъпилата страна блокира ценните книжа на жалбоподателя, неговата германска банка депозитар не е в състояние да изпълни нареждане за продажба на ценни книжа, дадено от жалбоподателя на 16 януари 2020 г.

8 След като не успява да получи информация за статута на своите ценни книжа, на 29 декември 2020 г., жалбоподателят подава иск срещу встъпилата страна пред Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн, Германия). Искът е отхвърлен.

9 На 22 декември 2021 г. жалбоподателят подава въззивна жалба до Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Висш областен съд Франкфурт на Майн, Германия), пред който на 20 декември 2022 г. встъпилата страна представя подаденото от нея на 26 февруари 2021 г. до Европейската комисия заявление за издаване на разрешение на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96 (наричано по-нататък „първото заявление за разрешение“). Въззивната жалба е отхвърлена.

10 Както жалбоподателят, така и встъпилата страна подават съответно на 4 април и 11 април 2023 г. ревизионни жалби пред Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия).

Относно контактите между жалбоподателя и Комисията

11 След като на 2 януари 2023 г разбира за първото заявление за разрешение, жалбоподателят изпраща писмо на Комисията с искане да бъде изслушан във връзка с това заявление. На 18 януари 2023 г. Комисията потвърждава получаването на писмото. На 25 януари 2023 г. жалбоподателят изпраща информация на Комисията.

12 С писмо от 1 март 2023 г. Комисията кани жалбоподателя да представи становището си по първото заявление за разрешение. На 7 март 2023 г. жалбоподателят представя становището си. На 10 май 2023 г. той иска информация за резултата от процедурата по издаване на разрешение.

13 С писмо от 21 юни 2023 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че на 27 април 2023 г. е приела първото обжалвано решение, като му предоставя описание на обхвата на посоченото решение.

Относно обжалваните решения

14 С първото обжалвано решение Комисията разрешава на встъпилата страна да се съобрази с някои закони на Съединените американски щати, посочени в приложението към Регламент № 2271/96 (наричани по-нататък „законите, посочени в приложението“), по отношение на ценните книжа или средствата на жалбоподателя, които тя пази или съхранява, за период от дванадесет месеца (наричано по-нататък „първоначалното разрешение“).

15 С второто обжалвано решение Комисията предоставя на встъпилата страна ново разрешение, с което ѝ позволява да се съобрази със законите, посочени в приложението, по отношение на ценните книжа или средствата на жалбоподателя, които тя пази или съхранява, за нов период от дванадесет месеца (наричано по-нататък „новото разрешение“).

Искания на страните

16 Жалбоподателят моли по същество Общия съд:

– да отмени първото и второто обжалвано решение (наричани по-нататък заедно „обжалваните решения“),

– да обяви за незаконосъобразен отказа да се оповестят и да се предостави достъп до обжалваните решения,

– да забрани на Комисията „да удължава“ първоначалното разрешение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

– да осъди встъпилата страна да заплати направените от нея съдебни разноски.

17 Освен това жалбоподателят моли Общия съд да се „произнесе по допустимостта на жалбата с оглед на [неговия правен] интерес […], без да разглежда спора по същество“, и да разпореди на Комисията да му предостави първото обжалвано решение.

18 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата в нейната цялост,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

19 Встъпилата страна моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата в нейната цялост,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, в това число и тези, направени от нея.

От правна страна

20 Следва да се отбележи, че макар във всички документи, подадени пред Общия съд, жалбоподателят да представя общо девет искания, чиито обхват, номерация и текст са изменяни във времето, неговите искания следва да се считат за такива, каквито са описани в точка 16 по-горе. Все пак, доколкото в съдебното заседание жалбоподателят твърди също, че иска отмяната на трето решение за изпълнение на Комисията, преди произнасянето по посочените в тази точка искания, следва да се определи предметът на спора.

21 Освен това, доколкото жалбоподателят моли Общия съд да разпореди на Комисията да представи първото обжалвано решение (вж. точка 17 по-горе), достатъчно е да се отбележи още в самото начало, че от формална гледна точка подобна процесуална молба не представлява „искане“ по смисъла на член 76, буква д) от Процедурния правилник на Общия съд (вж. в този смисъл решение от 7 ноември 2002 г., G/Комисия, T-199/01, EU:T:2002:271, т. 27), а молба, с която по същество се иска от Общия съд да постанови извършването на действие по събиране на доказателства на основание член 91, буква б) от посочения регламент. В това отношение следва да се припомни, че в отговор на процесуално-организационното действие Комисията представи това решение, както и второто обжалвано решение, поради което посочената молба се явява без предмет.

Предварителни бележки по предмета на спора

22 По време на съдебното заседание жалбоподателят твърди, че съдържащите се в точка 16 по-горе искания следвало да обхванат и трето решение за изпълнение на Комисията, чието съществуване бе потвърдено от Комисията в съдебното заседание, с което на встъпилата страна е предоставено ново разрешение, позволяващо ѝ до април 2026 г. да се съобразява със законите, посочени в приложението, по отношение на ценните книжа и средствата на жалбоподателя, които тя пази или съхранява.

23 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно член 86, параграф 1 от Процедурния правилник, в редакцията му след измененията от 12 август 2024 г. (ОВ L, 2024/2095), влезли в сила на 1 септември 2004 г., жалбоподателят може да измени жалбата най-късно до две седмици след връчването на решение за определяне на датата на съдебното заседание за изслушване на устните състезания или преди връчването на решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството. В случая обаче, тъй като решението за определяне на датата на съдебното заседание за изслушване на устните състезания е връчено на жалбоподателя на 11 април 2025 г., срокът от две седмици след връчването на това решение е изтекъл на 25 април 2025 г., поради което направената от жалбоподателя по време на съдебното заседание молба да се разшири предметът на жалбата, като се включи и третото решение за изпълнение на Комисията, посочено в точка 22 по-горе, е подадена след изтичане на определения срок и съответно е недопустима.

По второто и третото искане на жалбоподателя

24 Първо, по време на съдебното заседание жалбоподателят посочва, че макар според него вече да не е налице основание за произнасяне по третото искане, посочено в точка 16 по-горе, с което моли Общия съд да забрани на Комисията „да удължава“ първоначалното разрешение, той не се отказва от това искане, като поддържа становището си, че Общият съд трябва да се произнесе по него.

25 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на контрола за законосъобразност по член 263 ДФЕС Общият съд няма компетентност да дава разпореждания на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза (вж. определение от 22 септември 2016 г., Gaki/Комисия, C-130/16 P, непубликувано, EU:C:2016:731, т. 14 и цитираната съдебна практика). Следователно посоченото искане трябва да се отхвърли, тъй като Общият съд не разполага с компетентност да се произнесе по него.

26 Второ, що се отнася до второто искане, посочено в точка 16 по-горе, с което жалбоподателят моли Общия съд да обяви за незаконосъобразен отказа да се оповестят и да се предостави достъп до обжалваните решения, достатъчно е да се припомни, че Общият съд няма компетентност да постановява установителни решения в рамките на контрола за законосъобразност по член 263 ДФЕС (вж. решение от 4 февруари 2009 г., Omya/Комисия, T-145/06, EU:T:2009:27, т. 23 и цитираната съдебна практика). Следователно посоченото искане трябва да се отхвърли, тъй като Общият съд не разполага с компетентност да се произнесе по него.

По първото искане на жалбоподателя

27 В подкрепа на първото искане, посочено в точка 16 по-горе, с което моли Общия съд да отмени обжалваните решения, жалбоподателят изтъква три основания, изведени по същество: първото, от нарушение от страна на Комисията в първото обжалвано решение на принципа на забрана на обратното действие, второто, от нарушение на процесуалните права на жалбоподателя и третото, от неправилно упражняване от страна на Комисията на правото ѝ на преценка. Освен това след представянето на обжалваните решения пред Общия съд в отговор на процесуално-организационното действие, жалбоподателят изтъква нови четири основания, изведени по същество: четвъртото, от фактическа грешка, петото, от нарушение от страна на Комисията във второто обжалвано решение на принципа на забрана на обратното действие, шестото, от непрецизния характер на обжалваните решения, и седмото, от допусната от страна на Комисията грешка в преценката.

28 Поради това изтъкнатите от жалбоподателя основания в подкрепа на искането за отмяна на обжалваните решения следва да се разгледат, като се започне от второто основание, след това се разгледа четвъртото основание, после — първото и петото основание, и накрая — третото, шестото и седмото основание.

По второто основание, изведено по същество от нарушение на процесуалните права на жалбоподателя

29 Жалбоподателят твърди, че първото обжалвано решение е следвало да бъде мотивирано и да му бъде съобщено в цялост, тъй като е бил изслушан. Той допълва, че има интерес да узнае мотивите на посоченото решение, и че в случая въпросът е да се разбере доколко са били взети предвид неговите доводи.

30 Комисията и встъпилата страна оспорват тези доводи.

31 В случая е безспорно, че след приемането на обжалваните решения Комисията не е предоставила на жалбоподателя пълния им текст, а само описание на обхвата на първото обжалвано решение. От друга страна, както бе припомнено в точка 21 по-горе, пълният текст на посочените решения е предоставен на жалбоподателя едва в хода на настоящото производство.

32 Въпреки това, на първо място, както твърди самият жалбоподател, следва да се отбележи, че Регламент № 2271/96 не задължава Комисията да предостави решение, с което се издава разрешение на основание член 5, втора алинея, на третото лице, засегнато от ограничителните мерки на третата държава (наричано по-нататък „третото лице, засегнато от ограничителните мерки“), в случая — на жалбоподателя, във връзка с което се разрешава на заявителя, в случая — на встъпилата страна, да се съобрази със законите, посочени в приложението. Това се отнася и до Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101 на Комисията от 3 август 2018 година за определяне на критериите за прилагане на член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96 (ОВ L 199 I, 2018 г., стр. 7), където в член 5, параграф 3 е предвидено единствено, че Комисията уведомява заявителя за окончателното решение.

33 Впрочем жалбоподателят не сочи конкретна разпоредба в подкрепа на второто основание. Все пак, доколкото очевидно жалбоподателят счита, че член 296, втора алинея ДФЕС косвено изисква да бъде уведомен за мотивите на обжалваните решения, следва да се отбележи, че макар посочената разпоредба да се отнася до мотивирането на правните актове, тя по никакъв начин не урежда въпроса кои са лицата, на които трябва да бъде съобщен даден правен акт. В допълнение, в това отношение следва да се припомни, че съгласно член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС решенията, които посочват адресат, се нотифицират на този, до когото са адресирани. В случая обаче обжалваните решения посочват като адресат единствено встъпилата страна, а и жалбоподателят не твърди, че има качеството на адресат.

34 Освен това, доколкото въпреки общия си характер доводите на жалбоподателя, свързани с мотивирането на първото обжалвано решение, следва да се разглеждат като твърдения за липса на мотиви на посоченото решение в частта относно представеното от него становище пред Комисията, достатъчно е да се припомни, че в съображение 14 от това решение Комисията е изложила доводите на жалбоподателя и им е отговорила. Следователно в това отношение не може да се приеме, че е налице липса на мотиви.

35 На второ място, жалбоподателят твърди, че тъй като е бил изслушан по време на административната процедура, в резултат на която е прието първото обжалвано решение, той е трябвало да получи пълния текст на обжалваните решения.

36 Безспорно, както е видно от точки 12 и 13 по-горе, след като е поискал, жалбоподателят действително е бил изслушан от Комисията в хода на административната процедура, в резултат на която е прието първото обжалвано решение, и е бил уведомен от Комисията за резултата от тази процедура, като е получил описание на обхвата на това решение.

37 Въпреки това сами по себе си тези обстоятелства не могат да породят нови задължения за Комисията спрямо жалбоподателя, по-специално задължение за съобщаване на обжалваните решения на жалбоподателя.

38 Всъщност Регламент № 2271/96 и Регламент за изпълнение 2018/1101 не предвиждат никаква процесуална роля за третите лица, засегнати от ограничителните мерки, които нито се уведомяват, нито се изслушват от Комисията в рамките на процедурата за приемане на решение по член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96. С други думи, законодателят на Съюза е избрал да въведе система, в рамките на която интересите на посочените трети лица не трябва да бъдат взети предвид и тези лица не трябва да участват в производствата, водени на основание на тази разпоредба (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2023 г., IFIC Holding/Комисия, T-8/21, EU:T:2023:387, т. 107 и 111).

39 Ето защо, дори ако в даден случай Комисията реши да изслуша третото лице, засегнато от ограничителните мерки, по-специално за да получи информация или за да го уведоми за наличието или за резултата от процедура, проведена на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96, подобно обстоятелство не може да наруши баланса на установената от законодателя в рамките на този регламент система, като по-конкретно наложи на Комисията задължението да съобщи на третото лице решение, което е взето на основание на тази разпоредба.

40 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателя, съществуването на подобно задължение в тежест на Комисията не може да зависи от интереса на жалбоподателя, нито дори от евентуалната полза за него, с мотива по-специално, че би било интересно да се разбере доколко са били взети предвид неговите доводи.

41 Следователно в случая самият факт, че по негово искане Комисията е изслушала жалбоподателя в хода на административната процедура, в резултат на която е прието първото обжалвано решение, и му е предоставила описание на неговия обхват, не поражда задължение за нея да му предостави посоченото решение, нито пък да му съобщи второто обжалвано решение.

42 На трето място, доколкото жалбоподателят изтъква нарушение на неговите процесуални права, тъй като Комисията била длъжна да му предостави обжалваните решения след тяхното приемане, следва да се припомни, че както е видно от точки 38—41 по-горе, жалбоподателят не разполага с такива права в рамките на установената с Регламент № 2271/96 и Регламент за изпълнение 2018/1101 система.

43 Следователно не може да се приеме, че като не е предоставила на жалбоподателя пълния текст на обжалваните решения след тяхното приемане, Комисията е нарушила по някакъв начин процесуални права, каквито жалбоподателят не притежава и не може да притежава в рамките на установената с Регламент № 2271/96 и Регламент за изпълнение 2018/1101 система.

44 На четвърто място, при всички положения следва да се припомни, че макар липсата на уведомяване за даден акт да има значение за момента, от който започва да тече срокът за обжалване, сама по себе си тя не е причина за отмяна на този акт. Разбира се, не може да бъде изключено жалбоподателят да изтъкне доводи, за да докаже, че в даден случай липсата на уведомяване за акта е довела до засягане на правата му, което да обоснове отмяната на акта (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 82).

45 В случая обаче жалбоподателят не е изтъкнал пред Общия съд доводи, които позволяват да се приеме, че липсата на съобщаване на пълния текст на обжалваните решения след тяхното приемане е довела до такова засягане на неговите права, което само по себе си да обоснове отмяната на тези решения.

46 Освен това следва да се отбележи, че след като е бил уведомен от Комисията за обхвата на първото обжалвано решение, жалбоподателят е бил в състояние да подаде настоящата жалба пред Общия съд, с която да оспори неговата законосъобразност.

47 Предвид гореизложеното второто основание следва да се отхвърли по същество.

По четвъртото основание, изведено по същество от фактическа грешка

48 Жалбоподателят твърди, че обжалваните решения почиват на погрешна фактическа обстановка. В тях Комисията неправилно посочила, в съображение 13 от първото обжалвано решение и в съображение 11 от второто обжалвано решение, че MEB е собственост на Ислямска република Иран, въпреки че ставало въпрос за банка, регистрирана на фондовата борса в Техеран (Иран), чиито акции са притежавани основно от частни инвеститори. В съображение 37 от първото обжалвано решение Комисията отдала решаващо значение на това неправилно от фактическа страна обстоятелство и квалифицирала MEB като „иранско образувание“. Освен това в съображения 21 и 22 от решението тя се позовала на споразумение, сключено между сестринско дружество на встъпилата страна и американските органи, което се отнасяло до централната банка на Иран и следователно до положение, което се различавало от това на частно предприятие, установено в Иран, каквото е MEB.

49 Комисията и встъпилата страна оспорват тези доводи.

50 В самото начало следва да се отбележи, че всъщност, докато в съображение 13 от първото обжалвано решение и в съображение 11 от второто обжалвано решение Комисията сочи, че MEB е собственост на Ислямска република Иран, жалбоподателят твърди, без това надлежно да е оспорено от Комисията, че MEB е частна иранска банка. Запитана по този въпрос по време на съдебното заседание, Комисията признава, че от материалите по преписката не може да се приеме, че MEB е собственост на Ислямска република Иран.

51 Дори да се приеме обаче, че посоченото в обжалваните решения относно собствеността на MEB е неточно, това не би могло да се отрази на законосъобразността на тези решения.

52 Всъщност, както е видно от съображения 12 и 13 от първото обжалвано решение и от съображения 10 и 11 от второто обжалвано решение, тези решения не почиват на обстоятелството, че MEB е собственост на Ислямска република Иран, а на безспорния между страните факт, че MEB е включена в списъка SDN, що се отнася до вторичните

санкции. Следователно именно фактът, че МЕВ е засегната от посочените санкции, предвидени със законите, посочени в приложението, от който факт би произтекло евентуално увреждане за встъпилата страна и за Съюза в случай на несъобразяване с тези закони, е накарал встъпилата страна да поиска от Комисията разрешение да се съобрази с тези закони, каквото последната ѝ е предоставила. За сметка на това обстоятелството дали МЕВ е собственост на държавни, или на частни образувания, не е от значение в това отношение.

53 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателя, от обжалваните решения не следва, че в преценката си, довела до предоставянето на първоначалното разрешение, Комисията изхожда от факта, че МЕВ е собственост на Ислямска република Иран.

54 От една страна, макар в съображение 37 от първото обжалвано решение Комисията да посочва МЕВ като „иранско“ образувание, това описание не може да се разбира в смисъл, че Комисията изхожда от съображението, че МЕВ е собственост на Ислямска република Иран. Всъщност няма спор, че МЕВ е регистрирано на фондовата борса в Техеран (Иран), поради което Комисията има основание да я посочи като „иранско“ образувание, независимо от това дали МЕВ е държавна, или частна собственост. Освен това самият жалбоподател описва МЕВ като „иранска“ банка.

55 От друга страна, макар в съображения 21 и 22 от първото обжалвано решение (както и в съображение 27 и в бележка под линия 10 от второто обжалвано решение) Комисията да се позовава на сделка, сключена между сестринско предприятие на встъпилата страна и американските органи, твърдяното от жалбоподателя обстоятелство, че сделката се отнасяла до взаимоотношения на посоченото предприятие с централната банка на Иран, а не с частно образувание, също е без значение и не означава, че Комисията се е основала на неотносимо доказателство. Всъщност от посочените съображения е видно, че с позоваването на тази сделка Комисията се стреми да даде нагледен пример за риска, който поема встъпилата страна в случай на нарушение на законите, посочени в приложението, и сключване на сделка в това отношение с американските органи, независимо от това дали собствеността на образуванието, с което това предприятие е установило търговски взаимоотношения, е държавна, или частна.

56 Предвид гореизложеното четвъртото основание е неотносимо и следва да се отхвърли.

По първото и петото основание, изведени по същество от нарушение на принципа на забрана на обратното действие

57 Жалбоподателят твърди, че както на първоначалното, така и на новото разрешение е придадено обратно действие. Според него в първото обжалвано решение, прието на 27 април 2023 г., Комисията е дала разрешение на встъпилата страна да блокира неговите активи, считано от подаването на първото заявление за разрешение, а именно 26 февруари 2021 г. Освен това второто обжалвано решение се прилагало след изтичане на срока на първоначалното разрешение. Според жалбоподателя обаче, предвид принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, правните актове по принцип не могат да се прилагат с обратно действие. Нито в Регламент № 2271/96, нито в Регламент за изпълнение 2018/1101 било предвидено такова обратно действие, което дори било изключено изрично от насоките на Комисията от 7 август 2018 г., озаглавени „Въпроси и отговори: приемане на актуализация [на Регламент № 2271/96]“ (ОВ C 277 I, 2018 г., стр. 4, наричани по-нататък „насоките“), в които е посочено, че заявлението за

разрешение няма суспензивно действие и до издаването на разрешение заявителите са задължени да спазват Регламент № 2271/96. Поради това според жалбоподателя той е имал основание да счита, че посочените разрешения нямат обратно действие.

58 Жалбоподателят добавя, че член 5, първа алинея от Регламент № 2271/96 закриля преди всичко операторите на Съюза срещу прилагането на законите, посочени в приложението, както и че дерогация от тази разпоредба е допустима само в изключителни случаи, поради което разрешение с обратно действие опорочавало ефективното и възпиращо прилагане на този регламент. Направеното от Комисията разграничение между липсата на суспензивно действие на заявление за разрешение по смисъла на насоките и възможността за обратно действие на разрешението било изкуствено и не било предвидено в посочения регламент. В случая жалбоподателят твърди и че не е могъл да разбере как с такова обратно действие би могло да се избегне тежко увреждане на интересите на Съюза или на заявителя, доколкото пълният текст на разрешението не му бил предоставен. Освен това според жалбоподателя не било необходимо защитата, предоставяна от разрешение срещу произтичащи от правото на Съюза санкции, да има обратно действие, тъй като с обратното действие му се нанасяла вреда.

59 Комисията и встъпилата страна оспорват тези доводи.

60 Принципът на правна сигурност, който е част от общите принципи на правото на Съюза и следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. решение от 25 септември 2024 г., Kirimova/EUIPO, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, т. 44 и цитираната съдебна практика). Такъв по-специално е случаят, когато тези правила могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и за предприятията (вж. решение от 27 ноември 2024 г., Nord Stream 2/Парламент и Съвет, T-526/19 RENV, EU:T:2024:864, т. 45 и цитираната съдебна практика).

61 В общия случай принципът на правна сигурност не допуска началото на времевия обхват на акт на Съюза да се определя към момент, предхождащ неговото публикуване или уведомяването за него, в зависимост от случая. Това е възможно само по изключение, когато цел от общ интерес го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени (вж. в този смисъл решения от 26 април 2005 г., „Goed Wonen“, C-376/02, EU:C:2005:251, т. 33, от 13 февруари 2019 г., Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, т. 36, и от 8 март 2023 г., Assaad/Съвет, T-426/21, EU:T:2023:114, т. 212).

62 Най-напред, следва да се констатира, че противно на твърденията на Комисията и на встъпилата страна, жалбоподателят има основание да поддържа, че с обжалваните решения първоначалното и новото разрешение са предоставени на встъпилата страна с обратно действие.

63 Всъщност, що се отнася, от една страна, до първото обжалвано решение, наистина от член 3 от него следва, че то е валидно за период от дванадесет месеца, считано от датата на съобщаването му. В съответствие със съображение 39 от решението обаче, в член 1 от него е посочено, че на встъпилата страна се разрешава да се съобрази със законите, посочени в приложението, по отношение на жалбоподателя, „считано от датата на нейното заявление за издаване на разрешението“. Както е видно от съображение 7 от същото решение,

първото заявление за разрешение е подадено до Комисията от встъпилата страна на 26 февруари 2021 г. Следователно предоставеното с подобно решение първоначално разрешение наистина е с обратно действие, тъй като от анализа на член 1 във връзка с член 3 от посоченото решение следва, че определената дата, на която разрешението следва да породи действие, не е датата на съобщаване на въпросното решение (прието на 27 април 2023 г.) на встъпилата страна, а по-ранна, датата на заявлението за разрешение (26 февруари 2021 г.).

64 Що се отнася, от друга страна, до второто обжалвано решение, от член 3 от него следва, че то е валидно за период от дванадесет месеца, който започва, съгласно съображение 43, считано от датата, „на която изтича срокът на [първоначалното разрешение] (26 април 2024 г.)“. Следователно представеното с това решение ново разрешение наистина е с обратно действие, тъй като определената дата, на която разрешението следва да породи действие, не е датата на съобщаване на посоченото решение (прието на 24 юни 2024 г.) на встъпилата страна, а по-ранна, датата, на която изтича срокът на първоначалното разрешение (26 април 2024 г.).

65 При това положение следва да се прецени дали Комисията неправомерно е предоставила с обратно действие първоначалното и новото разрешение на встъпилата страна, както твърди жалбоподателят, като се има предвид, че жалбоподателят е посочен в мотивите и в разпоредителната част на обжалваните решения. Именно с оглед на положението на жалбоподателя следва да се разгледа въпросът за законосъобразността на обратното действие.

66 На първо място, жалбоподателят твърди, че в Регламент № 2271/96, Регламент за изпълнение 2018/1101 и насоките не е предвидена изрично възможност, а дори изрично е изключена подобна възможност, да се предостави на встъпилата страна разрешение с обратна сила, каквито са първоначалното и новото разрешение, предоставени с обжалваните решения.

67 В това отношение е достатъчно да се припомни, че когато посочените в точка 61 по-горе условия са изпълнени, правомощието на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза да приемат по изключение акт с обратна сила, произтича от общите принципи на правото на Съюза, без да е обусловено от наличието на изрично правно основание в съответната правна уредба (вж. в този смисъл решение от 21 февруари 2024 г., NRW. Bank/ЕСП, T-466/16 RENV, EU:T:2024:111, т. 165).

68 Следователно липсата на изрично правно основание не е пречка Комисията да може по изключение да предостави на заявител разрешение с обратно действие на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96, стига да са изпълнени двете кумулативни условия, припомнени в точка 61 по-горе, а именно, първо, преследваната с обжалвания акт цел да изисква на акта да се придаде обратна сила, и второ, оправданите правни очаквания на заинтересованите лица да са надлежно зачетени.

69 Впрочем, противно на твърденията на жалбоподателя, следва да се отбележи, че нито един от посочените от него актове не изключва изрично възможността предоставеното разрешение да бъде с обратна сила, каквито са първоначалното и новото разрешение, предоставени с обжалваните решения. Освен това жалбоподателят не посочва изрична

разпоредба в подкрепа на доводите си, а за да докаже наличието на оправдани правни очаквания, изтъква само отговора на въпрос № 20 от насоките, чийто обхват ще бъде разгледан по-нататък.

70 На второ място, що се отнася до двете кумулативни условия, посочени в точка 61 по-горе, жалбоподателят поддържа по същество, от една страна, че обратното действие на първоначалното и на първото разрешение не било обосновано от Комисията и от друга страна, че с оглед на съдържанието на насоките е имал основание да очаква, че разрешенията няма да бъдат предоставени с обратно действие.

– *По целта, обосноваваща обратното действие*

71 Доколкото разрешенията за дерогация, предоставяни на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96, имат за цел при конкретни и надлежно обосновани обстоятелства да се избегне настъпването на тежко увреждане на интересите на Съюза или на заявителя в резултат на неспазването на законите, посочени в приложението (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2023 г., IFIC Holding/Комисия, T-8/21, EU:T:2023:387, т. 112), не може да се изключи, че в преследването на тази цел Комисията има право да придаде обратна сила на такова разрешение, когато това е необходимо с оглед на поставената цел, и то независимо от обстоятелството дали обратното действие е поискано от заявителя.

72 Следва да се припомни, че първото условие, посочено в точка 61 по-горе, което се отнася до поставената цел, предполага да се провери дали решението с обратно действие цели да постигне поне една цел от общ интерес (вж. в този смисъл решение от 28 януари 2016 г., Éditions Odile Jacob/Комисия, C-514/14 P, непубликувано, EU:C:2016:55, т. 50). В това отношение от съдебната практика следва, че актовете на Съюза, които имат обратно действие, трябва да съдържат в мотивите си по ясен и недвусмислен начин указания, които обосновават търсеното обратно действие (вж. решение от 9 септември 2020 г., Словения/Комисия, T-626/17, EU:T:2020:402, т. 122 и цитираната съдебна практика).

73 В случая следва да се посочи, че в обжалваните решения Комисията изрично е указала причините, поради които е придала обратно действие както на първоначалното, така и на новото разрешение.

74 От една страна, в съображение 39 от първото обжалвано решение е посочено, че Комисията е решила да предостави първоначалното разрешение, считано от датата на първото заявление за разрешение, тъй като издаването на разрешение е забавено поради извършването на политически оценки, а не се дължи на пропуски на встъпилата страна. В това отношение съображения 37 и 38 съдържат допълнителни разяснения относно политическите оценки и тяхната връзка с преследваните с Регламент № 2271/96 цели, както и с целите на общата политика на Съюза. Ето защо от посоченото решение по същество следва, че за жалост, продължителният срок на административната процедура, довел до забавяне на приемането на решението по политически причини, които нямат връзка с встъпилата страна, е накарал Комисията да придаде на предоставеното разрешение обратна сила.

75 От друга страна, в съображение 43 от второто обжалвано решение е посочено, че по съображения за непрекъснатост предвид опасността за интересите на встъпилата страна и на Съюза Комисията е решила да предостави новото разрешение, считано от датата, на която изтича срокът на първоначалното разрешение. Като се има предвид, че на основание

член 3, втора алинея от първото обжалвано решение встъпилата страна е била длъжна да подаде заявление за евентуално ново разрешение три месеца преди изтичането на срока на решението, от съображение 14 от второто обжалвано решение следва, че встъпилата страна действително е подала заявление за ново разрешение на 25 януари 2024 г., т.е. три месеца преди изтичането на срока на първоначалното разрешение. Ето защо от последно посоченото решение по същество следва, че отново за жалост, именно продължителният срок на административната процедура, в резултат на която е прието това последно посочено решение, е накарал Комисията да придаде на предоставеното ново разрешение обратна сила, за да се осигури непрекъснатост на първото обжалвано решение.

76 В това отношение, макар жалбоподателят първоначално да твърди, че липсва обосновка на придаденото от Комисията обратно действие, впоследствие, след получаване на пълния текст на обжалваните решения, представени от Комисията в отговор на процесуално-организационното действие, той не изтъква други доводи, в това число и в предявените от него нови основания, и не оспорва обосноваността на съдържащите се в обжалваните решения указания, оправдаващи обратното действие. Доколкото нито един от доводите на жалбоподателя не се отнася до тези указания, той не е успял да докаже, че придаденото от Комисията обратно действие е неподходящо или ненужно с оглед на поставената цел.

77 В рамките на четвъртото основание, както и по време на съдебното заседание в отговор на въпросите на Общия съд, жалбоподателят оспорва най-вече констатацията, направена в съображение 37 от първото обжалвано решение, че МЕВ е „иранска“. Тази констатация обаче не е неточна, по съображенията, изложени в точка 54 по-горе. Освен това при всички положения с подобен довод жалбоподателят не може да докаже наличието на допусната от Комисията грешка при прилагането на правото или грешка в преценката, що се отнася до обосновката на обратното действие.

78 Поради това, тъй като нито един от доводите на жалбоподателя не може да постави под въпрос дадените от Комисията разяснения в обжалваните решения във връзка с обосновката на възприетото с тях обратно действие, следва да се констатира, че жалбоподателят не е доказал, че първото условие относно поставената цел, припомнено в точка 61 по-горе, не е изпълнено.

– По оправданите правни очаквания, които насоките може да са породили у жалбоподателя

79 Спазването на оправданите правни очаквания е едно от условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може акт на Съюза да има обратно действие при спазване на принципа на правната сигурност. (решение от 8 март 2023 г., Assaad/Съвет, T-426/21, EU:T:2023:114, т. 226).

80 В това отношение следва да се припомни, че тъй като обратното действие на акт на Съюза се допуска само по изключение, от частноправен субект не може да се изисква да доказва, че е получил уверения, че няма да се приема акт с обратно действие, а следва съдът да провери, въз основа на доводите на частноправния субект и като се вземат предвид всички обстоятелства по случая, дали разглежданият акт е бил приет при зачитане на неговите оправдани правни очаквания (вж. в този смисъл решение от 8 март 2023 г., Assaad/Съвет, T-426/21, EU:T:2023:114, т. 227, 235 и 236).

81 Жалбоподателят твърди по същество, че именно насоките, и в частност отговорът на въпрос № 20 от тях, са породили у него оправдани правни очаквания за липсата на обратно действие на разрешение, предоставено по реда на член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96.

82 В това отношение следва да се припомни, че действително насоките не установяват нито правила, нито правно задължително тълкуване (решение от 21 декември 2021 г., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, т. 61).

83 Съдът е постановил обаче, че макар вътрешни мерки, приети от администрация на Съюза, да не могат да бъдат квалифицирани като „правни норми“, които администрацията във всеки случай е длъжна да спазва, те все пак съдържат правила за поведение, уточняващи практиката, която трябва да се следва, от които администрацията не може да се отклони в конкретен случай, без да изложи мотиви, съвместими с принципа на равно третиране. Като приема такива правила за поведение и като обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към съответните случаи, съответната администрация се самоограничава в упражняването на своето право на преценка и не би могла да се отклонява от тези норми, тъй като това би означавало да бъде евентуално санкционирана за нарушение на общи принципи на правото, като принципите на равно третиране или на защита на оправданите правни очаквания (вж. решение от 25 септември 2024 г., Kirimova/EUIPO, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, т. 49 и цитираната съдебна практика).

84 Ето защо администрацията на Съюза е длъжна да спазва принципа на защита на оправданите правни очаквания при прилагането на правилата, които сама си е наложила (вж. в този смисъл решение от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 53).

85 С насоките обаче, както се вижда от уводната им част, „се цели да се предоставят насоки относно прилагането на определени разпоредби [от Регламент № 2271/96]“. Следователно не може да се изключи, че указанията, съдържащи се в насоките, могат да се разглеждат като насочващи правила относно практиката, която Комисията смята да следва при прилагането на посочения регламент, и съответно като годни да породят оправдани правни очаквания у заинтересованите лица, което все пак следва да се преценява за всеки конкретен случай в зависимост от съдържанието на съответните указания.

86 В случая отговорът на въпрос № 20 от насоките, озаглавен „[к]акво е действието на разрешението?“, на който жалбоподателят се позовава, гласи:

„Заявлението за разрешение няма суспензивно действие. Разрешението под формата на решение за изпълнение на Комисията поражда действие от датата на съобщаването му на заявителя. Междувременно операторите от ЕС са задължени да прилагат [Регламент № 2271/96]“.

87 Въпреки това обаче, противно на твърденията на жалбоподателя, подобни указания не може да се тълкуват в смисъл на самоограничаване на Комисията при упражняване на правото ѝ да придаде обратно действие на евентуално разрешение, издадено на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96.

88 На първо място, макар наименованието на въпрос № 20 да се отнася до „действието на разрешението“, предоставените от Комисията указания в първото и в третото изречение на отговора са свързани по-скоро с действието на заявлението за разрешение. Така в първото изречение от отговора в насоките се припомня, че подобно заявление не спира изпълнението на задълженията, произтичащи от Регламент № 2271/96, поради което след подаване на заявлението, както е посочено в третото изречение, операторите, за които се отнасят тези задължения, трябва да продължат да се съобразяват с тях, докато изчакват решението на Комисията.

89 Както обаче по същество твърди Комисията в писмените си изявления, въпросът за последиците от подаването на заявление за разрешение се различава от въпроса за датата, на която поражда действие евентуалното разрешение, издадено в резултат на административната процедура, започнала с подаването на това заявление.

90 На второ място, във второто изречение от отговора в насоките е указано, че евентуалното разрешение под формата на решение за изпълнение на Комисията „поражда действие“ от съобщаването му на заявителя. Макар това указание наистина да се отнася до момента, от който разрешението „поражда действие“ под формата на решение за изпълнение, съобщено на заявителя, то просто възпроизвежда в това отношение съдържанието на член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС.

91 Всъщност съгласно член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС, който представлява общо правило относно влизането в сила на решения, които посочват адресат, тези решения произвеждат действие от момента на нотифицирането на техните адресати (решение от 13 февруари 2019 г., Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, т. 32).

92 Доколкото обаче от съдебната практика е видно, че общото правило, предвидено в член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС, не може да се разбира в смисъл, че изключва възможността датата, на която дадено решение, което посочва адресат, произвежда действие, по изключение да бъде определена преди датата на нотифицирането му на адресата, ако са изпълнени условията, предвидени в точка 61 по-горе (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2019 г., Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, т. 36 и 37), същото на още по-силно основание важи за второто изречение от отговора на въпрос № 20 от насоките. Всъщност съдебната практика приема, че моментът на влизане в сила на даден акт не съвпада непременно с датата, на която той поражда действие, поради което при определени условия на този акт може да бъде призната обратна сила (вж. по аналогия решение от 9 октомври 2025 г., On Air Media Professionals и Different Media, C-416/24 и C-417/24, EU:C:2025:765, т. 44—47).

93 Ето защо второто изречение от отговора на въпрос № 20 от насоките не може да се разбира в смисъл, че в практиката на Комисията датата, на която дадено разрешение поражда действие, непременно във всички случаи съвпада с датата, на която решението за разрешение бъде съобщено на заявителя.

94 Следователно като цяло отговорът на въпрос № 20 от насоките на практика не съдържа насочващо правило за поведение, което Комисията да си е наложила относно обратната сила на евентуално разрешение, тъй като този отговор по същество само припомня на заявителите, че спрямо тях продължават да се прилагат задълженията, произтичащи от член 5, първа алинея от Регламент № 2271/96, докато се изчаква Комисията да се произнесе по заявлението им за разрешение и докато евентуалното решение на Комисията, с което им

се разрешава дерогация на основание на втората алинея от тази разпоредба, влезе в сила, считано от датата, на която решението им бъде нотифицирано. За сметка на това указанията, съдържащи се в отговора, не определят датата, на която евентуалното разрешение поражда действие, и в частност не уточняват дали тази дата може да разкрие обратно действие.

95 Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, насоките не могат да породят оправдани правни очаквания относно липсата на обратно действие на разрешение, предоставено на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96, и поради това доводите на жалбоподателя не са в състояние да докажат, че второто условие, припомнено в точка 61 по-горе, което се отнася до оправданите правни очаквания на заинтересованите лица, не е изпълнено.

96 От гореизложеното следва, че Комисията не е действала в нарушение на дерогациите от принципа на забрана на обратното действие, които има право да приложи по изключение и при условията, посочени в точка 61 по-горе, и съответно не е нарушила този принцип. Поради това първото и петото основание следва да се отхвърлят.

По третото, шестото и седмото основание, изведени по същество от грешка в преценката и непрецизност на обжалваните решения

97 Жалбоподателят твърди, че Комисията неправилно и непропорционално е упражнила правото си на преценка. Според него, тъй като той предоставя услуги единствено в областта на хуманитарните помощи, съгласно законите, посочени в приложението, нямало никаква опасност за встъпилата страна в това отношение. Следователно според жалбоподателя Комисията неправилно е разрешила на встъпилата страна да блокира всички негови активи без ограничение, като не отчела факта, че използваните за хуманитарни операции активи не са включени в предвидените с тези закони санкции. Поради това Комисията била длъжна да ограничи обхвата както на първоначалното, така и на новото разрешение.

98 Според жалбоподателя разпоредителната част на всяко от обжалваните решения била прекомерна, неясна и заблуждаваща, предвид указанията в съображение 14 от първото обжалвано решение и в съображение 42 от второто обжалвано решение. Разпоредителната част на всяко от обжалваните решения била с неограничен обхват, предоставяла на встъпилата страна свобода на преценка и не отразявала ограниченията, съдържащи се в посочените съображения, с които в крайна сметка била в противоречие.

99 Жалбоподателят добавя, че Комисията е трябвало да провери какви са наложените спрямо него санкции и кои трансакции попадат в обхвата на законите, посочени в приложението, още повече след като той бил доказал, че извършва единствено хуманитарни операции, които изрично са изключени от приложното поле на санкциите, предвидени с тези закони. Той твърди, че интересите на Съюза нямало как да бъдат тежко увредени от хуманитарни акции и че заявлението за разрешение, подадено от встъпилата страна, било продиктувано единствено от съществуващия помежду им съдебен спор. Жалбоподателят счита, че встъпилата страна няма право да решава дали дадена трансакция попада в обхвата на посочените санкции, тъй като тази преценка следвало да се извърши от Комисията.

100 Комисията и встъпилата страна оспорват тези доводи.

101 Първо, следва да се отбележи, че доводите на жалбоподателя почиват на погрешно схващане, тъй като, противно на неговите твърдения, от обжалваните решения изрично следва не само че Комисията е взела предвид възраженията на жалбоподателя, свързани с дейността, която според него не попада в приложното поле на санкциите, но и че поради тези възражения Комисията е ограничила обхвата на първоначалното и на новото разрешение само до случаите, в които законите, посочени в приложението, задължават встъпилата страна да предприеме определени действия спрямо жалбоподателя.

102 Всъщност, от една страна, в съображение 14, подточка 2) от първото обжалвано решение Комисията отбелязва възражението на жалбоподателя, свързано с неприложимост на санкциите поради обстоятелството, че някои от операциите не попадат в приложното поле на санкциите, и съответно посочва, че с първоначалното разрешение на встъпилата страна се разрешава единствено да „се съобрази“ със законите, посочени в приложението, както и че операциите, по отношение на които са налице дерогации от прилагането на посочените закони, не попадат в обхвата на това разрешение. От друга страна, в съответствие с това указание, в член 1 от първото обжалвано решение на встъпилата страна се разрешава само „да се съобрази“ с тези закони и само „доколкото е необходимо“, да „замрази“ някои стоки и да „откаже“ някои операции.

103 Освен това, макар член 1 от второто обжалвано решение да е със същото съдържание като на този от първото обжалвано решение, съображение 42 от второто обжалвано решение изрично припомня, че с оглед на дейността на МЕВ в областта на доставянето на хуманитарни помощи, с новото разрешение на встъпилата страна се разрешава да замрази някои стоки и да откаже някои операции единствено доколкото това се изисква от законите, посочени в приложението, и поради това сделките, по отношение на които са налице дерогации от прилагането на посочените закони, не попадат в обхвата на посоченото разрешение.

104 При това положение не е налице противоречие между мотивите и разпоредителната част на всяко от обжалваните решения, нито неяснота в тях относно обхвата на първоначалното и на новото разрешение.

105 Второ, противно на твърденията на жалбоподателя, направените в точки 101 и 103 по-горе констатации означават също така, че обхватът на първоначалното и на новото разрешение, а следователно и на обжалваните решения, не е нито прекомерен или неограничен, нито дори непропорционален или непрецизен, а се свежда до действията, които встъпилата страна е длъжна да предприеме съгласно законите, посочени в приложението, и то само доколкото ѝ е разрешено да замрази някои стоки или да откаже някои сделки на жалбоподателя на основание на тези закони.

106 Трето, доколкото жалбоподателят твърди, че Комисията е била длъжна да идентифицира всяка сделка, във връзка с която на встъпилата страна е разрешено да се съобрази със законите, посочени в приложението, достатъчно е да се отбележи, че подобни доводи също не могат да бъдат уважени, тъй като почиват на погрешно разбиране не само за обхвата на обжалваните решения, както бе изяснено в точки 101—103 по-горе, но и за обхвата на извършената от Комисията оценка съгласно член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96.

107 Всъщност, когато оценява заявление за разрешение на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96, Комисията е длъжна единствено да разгледа дали има опасност от тежко увреждане на интересите на заявителя или на Съюза, в случай че заявителят не се

съобрази със законите, посочени в приложението, по отношение на трето лице, засегнато от ограничителните мерки. Доколкото това трето лице е засегнато от посочените закони, проверката, която се изисква от тази разпоредба, не зависи от въпроса дали някои сделки на третото лице биха могли да бъдат изключени на основание на тези закони.

108 Ето защо съгласно член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96 Комисията не следва да дава квалификация на евентуалните сделки или стоки на третото лице с оглед на законите, посочени в приложението, тъй като Комисията не може да провери нито типологията на дадена сделка или актив на третото лице, нито неговото положение във връзка с посочените закони и евентуалните изключения от тях. Поради това, противно на твърденията на жалбоподателя, по настоящото дело не е необходимо Общият съд да назначава експертиза за тълкуване на приложното поле на тези закони или да предприема други действия, за да се снабди с експертни доклади относно дейността на жалбоподателя, или да изслушва като свидетели във връзка с това неговите одитори.

109 Четвърто, изтъкнатото от жалбоподателя обстоятелство, че встъпилата страна тълкува твърде разширително както първоначалното, така и новото разрешение, в смисъл че с тях ѝ се разрешава да замрази всичките му активи, не е от значение. Всъщност това обстоятелство се отнася до въпроса за правилното прилагане от страна на встъпилата страна на посочените разрешения, а не до законосъобразността на обжалваните решения, с които са предоставени разрешенията.

110 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателя, както първоначалното, така и новото разрешение не оставят никакво място за преценка на встъпилата страна в това отношение. Всъщност, ако законите, посочени в приложението, не задължават встъпилата страна да замрази някои стоки или да откаже някои сделки на жалбоподателя, посочените разрешения не се прилагат и тя е длъжна да се съобрази със забраната, предвидена в член 5, първа алинея от Регламент № 2771/96.

111 Пето, доколкото жалбоподателят твърди злоупотреба с власт, тъй като първоначалното и новото разрешение били издадени поради водения между него и встъпилата страна спор пред германските съдилища, достатъчно е да се отбележи, че първото обжалвано решение не съдържа нищо в този смисъл, а почива на други съображения. Освен това, макар от съображения 18 и 19 от второто обжалвано решение да е видно, че встъпилата страна се позовава на този съдебен спор в новото си заявление за разрешение, от съображение 20 от това решение пък следва, че Комисията изрично е изключила относимостта на този спор към предоставянето на евентуално ново разрешение на основание член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96. Следователно настоящото твърдение не може да бъде уважено.

112 Предвид гореизложеното доводите на жалбоподателя не са в състояние да докажат, че Комисията е допуснала грешка в преценката, в частност що се отнася до обхвата на първоначалното и на новото разрешение, че обжалваните решения са непрецизни в това отношение, както и че Комисията е злоупотребила с властта си. Следователно третото, шестото и седмото основание следва да се отхвърлят.

113 Поради това искането за отмяна на обжалваните решения следва да се отхвърли като неоснователно.

114 Следователно жалбата следва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо произнасяне по нейната допустимост, по която жалбоподателят иска Общият съд да се произнесе, без да разглежда спора по същество (вж. точка 17 по-горе), с цел да се отстранят съществуващите според жалбоподателя неясноти относно „[в]ръзката между жалбата за отмяна и [евентуално] производство по преюдициално запитване“, и по която встъпилата страна изпитва съмнения. Всъщност, от една страна, що се отнася до искането на жалбоподателя, макар действително член 130, параграф 1 от Процедурния правилник да предвижда, че ответникът може да поиска от Общия съд да се произнесе по недопустимостта, без да разглежда спора по същество, съгласно посочената разпоредба подобно искане не може да изхожда от жалбоподателя. От друга страна, що се отнася до изразените от встъпилата страна съмнения, следва да се припомни, че страна, която е допусната да встъпи по дело в подкрепа на ответника, не може да повдига възражение за недопустимост, което не е направено в писменото становище на последния, поради което Общият съд не е длъжен да се произнася изрично по основателността на това възражение за недопустимост (вж. в този смисъл решение от 7 декември 2022 г., PNB Banka/ЕЦБ, T-275/19, EU:T:2022:781, т. 93 и 94 и цитираната съдебна практика). При всички положения при обстоятелствата по настоящото дело, доколкото разглеждането на въпроса за допустимостта на жалбата изисква комплексен анализ, доброто правораздаване оправдава отхвърлянето на жалбата по същество без предварително произнасяне по нейната допустимост (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2002 г., Съвет/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 52).

По съдебните разноски

115 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Комисията и на встъпилата страна в съответствие с направените от тях искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Middle East Bank, Munich Branch, да заплати направените от нея съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия и на Clearstream Banking AG.**

Papasavvas Marcoulli Schwarcz

Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 декември 2025 година.

Подписи